

Castelló J. Injures 30 - IX - 1941

ctd = 24 Nov 1941

Fr. S. Barnouet J. Abadal.

Molt estimat senyer Abadal. - Amb un retard extraordinari vaig rebre la notícia, i més ben dit el rumor, de la mort de La Mercè, al bel sopor. Vaig comunicar-ho a l'amor En Pelai Segre

i volgueren que era imprudent escriure sobre la base d'una notícia no confirmada. Després En Pelai va anar a Girona i va probar la participació de defunció. En tornar a Castelló va comunicar-me la notícia.

Ja l'he encomanada a déu, perquè això jo ho faig. No obtindré mai que gran jo estava malalt a Penes, ella y voste pujaren aquella llaga escola de la Penesone bito i en venen a reure.

La meua dona també els saluda a tots i els envia el seu cordal, com jo.

Vostè. Don Plaimond, que és un esperit 12
ja, sabrà superar aquesta contrarietat,
dén us hi ha pas deixat ve en aquest món. ha
seva filla Maria, l'Arçemi i una mai-
nada... Dén n'hi do! Per cert que també
amb molt de rebart vaig, i bé, ja la
Maria havia tingut una nena. Que viví
molts anys! M'agradava molt saber-ne notí-
cies. I molt en plaurea veure la Maria
amb la criatura. Dén esser molt romana,
encara un pic més que jo, que ara em dic
"romano". No he vingut més a Bresolana des de
fa un any i mig, quan vaig venir a visitar-la.
No cal dir que quan torní vinté a saludar-la.
Però aquesta ciutat em fa horror.

M'han ofert d'anar a viure a Roma. Però m'
ne espantat. Si el grany hagués estat més impor-
tant potser m'hauria decidit. Però seria massa
poc el que podria enviar a la meua dona. Si la
guerra i a més m'hi treballava amb tota la
família osera de pranyar-me hi la vida i amb
la intenció de deixar-li els ossos. En aquest
pass - el nostre - Fet i potstem m'ha espantat,
des del "munda más" fins al boste, i "el senyor
boste", de la processis.

Jo, contínuo no pucant-me pas }
paire la vida. Potser ara me la pucant-me
més. Un cop. Déu no taci. En mig de tanta
desolació, aquell llibre, del qual vaig par-
lar-li, avança molt a poc a poc. No se
treballa sense el prany, començant. D'edi-
tors ja me n'han sortit, massa i tot. Però
l'idea d'aquesta feina es quedar-se la pro-
prietat de l'obra per dos o tres mesos, i
això no m'interessa. Malgrat tot, encara

m'he entretingut en un altre llibre, que
està molt avançant, i sobre la premsa catalana a
Espanya. Unan estigui acabat me'l guardare.
M'agrada que faci una certa impressió. En ell
recullo un anecdotari, interessant i em sembla que
dic coses que, en un altre, no han estat dites.

No cal dir que en aquest recó d'Impressió
no sé res de nou. Suposo que el seu nebot
Manon i la seva família deuen estar bé. Li
prego el salut. No sé la seva adreça. Descriu-li
llegir aquesta carta em si la escuta per a ell
i digui-li que m'escriu.

4

Aquí anem tornejant les restriccions. Fins ara en aquesta casa havíem pagat 200 quilos de flat per persona. Aquest any només 100. No sé pas com ens ho farem. No ens donen mai res. Din que també ens prendran i d'hi, un altre dels recursos d'aquesta casa. No té pas en arribarem. Castells és molt ric, però a Roses, Cadaqués i Port de la Selva hi ha fam. Aquí hi ha una cellota de flat de-moro fenomenal. Les plantes fan de tres a quatre metres d'alçada. Durant més de mig any han vingut uns vols de zones de la banda de Barcelona a cercar fomes. Suposo que aquest any podran. Els copos han fet portar. Les venien a Juro el poble, i hi havia cases que en tenien de dos a tres mil quaters...

Ara sé que aquesta conta no sembla una letra de credit. Però he volgut fer-li una visita. Prego a la Maria que li llegeixi.

Pèbi, Ion Barmond, una advocada del seu departament. Una altra advocada a l'Alpèrni, tan bon i tan prengut. I vostè, Maria, amb la vostra als braços ben semblar una Mare-de-Deu d'aquelles que portava a Florència. Intipren béus tots.

Signa J. S. Manuel Brunet
la meua adreça: el meu nom, el del poble i el de la promesa.